

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **B. s.r.o.**, se sídlem ■■■, zastoupeného Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem se sídlem 1. máje 97/25, 460 07 Liberec 3, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2015, č. j. 2221/1.30/15-3,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 14. 4. 2015, č. j. 2221/1.30/15-3, s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobci s e v r a c í z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, k rukám jeho zástupce Mgr. Davida Hejzlara, advokáta se sídlem 1. máje 97/25, 460 07 Liberec 3, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Ž a l o b a

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zčásti potvrzeno a zčásti změněno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj (dále jen „oblastní inspektorát práce“) ze dne 29. 1. 2015, č. j. 22611/7.30/14-7. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 72 000 Kč za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, kterého se žalobce měl dopustit tím, že jako zaměstnavatel umožnil v období od 1. 10. 2012 do 5. 11. 2013 na pracovišti v provozovně společnosti ■■■ a.s., výkon práce (obsluha zařízení ve slévárenství) fyzické osobě I. P., státnímu příslušníku U., a to bez povolení k zaměstnání podle § 89 a násl. zákona o zaměstnanosti, čímž umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti. Žalobci byla zároveň uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný k odvolání žalobce prvostupňové rozhodnutí potvrdil ve výroku o vině a změnil ve výroku o uložení

pokuty tak, že žalobci podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložil pokutu ve výši 20 000 Kč.

Žalobce označil rozhodnutí žalovaného za nezákonné, neboť se uvedeného správního deliktu nedopustil, a za nepřezkoumatelné, protože se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho odvolacími námitkami. Žalobce zejména poukázal na důvody, které vedly k zastavení správního řízení ve vztahu k umožnění práce ■■■■. Přitom shodně jako u této zaměstnankyně i u I. P. žalobce předložil doklad „Přijetí ke studiu“, který byl příslušným úřadem práce přijat bez výhrad a byl podkladem pro vystavení tzv. informační karty. Uvedeným způsobem bylo doloženo, že se jednalo o cizince, u kterého se ve smyslu zákonných předpisů nevyžaduje povolení k zaměstnávání. A oblastní inspektorát práce správně dovodil, že pokud dotyčná následně 14. 4. 2013 ukončila své studium, nelze to dávat k odpovědnosti žalobce, neboť žalobce o této skutečnosti neinformovala a ten se o tom nemohl dozvědět ani jiným způsobem. Podle žalobce není dán důvod, aby obdobný případ I.P. správní orgány posoudily odlišně. Mělo by platit, že pokud úřad práce akceptoval v souvislosti s vydáním informační karty doklad „Přijetí ke studiu“ bez výhrad a následně došlo u I.P. ke změně formy studia, nelze tuto skutečnost dávat k tíži žalobci. Ten nebyl o takové skutečnosti informován a neměl možnost se o ní ani jiným způsobem dozvědět. I v tomto případě tedy ze strany žalobce bylo ve smyslu § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti vynaloženo veškeré úsilí, které bylo možno po něm vyžadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil.

Žalobce nesouhlasil se zdůvodněním, že případ cizinky N. je rozdílný v tom, že došlo k porušení zákona až ve chvíli, kdy ukončila studium, zatímco u cizince P. byla povinnost porušena již od počátku jeho nástupem na kombinované studium. Dle názoru žalobce není tato skutečnost určující z hlediska aplikace § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Samotná skutečnost, že v případě cizince P. nastalo porušení povinnosti již jeho nástupem na kombinované studium, neznamená, že žalobce mohl o porušení povinnosti vědět a zabránit mu. Proto jsou dle názoru žalobce v otázce, zda žalobce vynaložil veškeré úsilí, aby porušení povinnosti zabránil, případy cizinců N. a P. zcela identické. A správní orgány porušily zásadu legitimního očekávání a princip dobré víry, pokud skutkově obdobné případy neposoudily shodně. Žalobce zdůraznil, že stejně jako nemohl zjistit ani při vynaložení veškerého úsilí, že cizinka N. ukončila prezenční studium, nemohl zjistit, že cizinec P. nenastoupil prezenční studium, ale pouze studium kombinované. Ve vztahu k rozhodnutí děkana o přijetí ke studiu žalobce dodal, že nemohl vědět, že tento doklad není potvrzením o studiu a jeho podmínkách. Ostatně i sám oblastní inspektorát práce si ohledně této skutečnosti vyžádal vyjádření Technické univerzity v Liberci.

Na základě výše uvedených skutečností žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakožto i prvostupňové rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že na svém rozhodnutí trvá a odkázal na jeho odůvodnění a též na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Zdůraznil, že případy T.N. a I.P. nelze ztotožňovat. U obou cizinců měl žalobce vědět (resp. si měl zjistit), že rozhodnutí děkana o přijetí ke studiu není potvrzením o studiu. Rozdíl žalovaný spatřuje

v tom, že tato neznalost v případě T.N. nevyvolala od počátku porušení zákona, neboť nastoupila do prezenčního studia, kterou rozhodnutí avizovalo, a žalobci neoznámila zanechání studia. Po žalobci pak nebylo možné požadovat, aby každý den ověřoval, zda studium pokračuje. Naproti tomu I.P. od počátku nastoupil do kombinované formy studia a od počátku tedy nesplňoval podmínky pro výjimku z povinnosti mít povolení k zaměstnání. U něho žalobce měl a mohl porušení právní povinnosti zabránit. Žalovaný zdůraznil, že takto byl dotčený zaměstnáván po dobu více než 1 roku. Žalovaný dodal, že splnění informační povinnosti zaměstnavatele vůči úřadu práce dle § 87 zákona o zaměstnanosti, resp. její porušení či nikoli řádné splnění, nemá vliv na odpovědnost za spáchaný správní delikt dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítnul, náhradu nákladů nepožadoval.

III. Replika žalobce

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval tak, že znovu zopakoval, že případy obou cizinců jsou v jádru totožné. U I. P. skutečnost, že k porušení povinnosti došlo od zápisu ke studiu, neznamená, že žalobce mohl o takové skutečnosti vědět a zabránit jí. Žalovaný zatímco z cizinky N. vzal rozhodnutí děkana o přijetí ke studiu jako avízo o tom, že nastoupí ke konkrétnímu typu studia, u cizince P. nikoli. Přitom u cizince P. došlo ke změně typu studia z prezenčního na kombinované až po vydání takového rozhodnutí, žalobce přitom vycházel z avizovaného typu studia. Žalobce zdůraznil, že rozdíl mezi rozhodnutím děkana o přijetí ke studiu a potvrzení o studiu musel být v průběhu správního řízení zjišťován u Technické univerzity Liberec. Teprve poté bylo vysvětleno, že student může typ studia změnit v okamžiku zápisu do ročníku. Žalobce tak s ohledem na vědomosti příslušných právních předpisů a s ohledem na to, že rozhodnutí děkana o přijetí ke studiu bylo dostačujícím podkladem i pro úřad práce, nemohl učinit více pro to, aby zabránil porušení povinnosti. S ohledem na zásadu legitimního očekávání a princip dobré víry měly být řešeny oba případy cizinců, které byly obdobné, shodně.

IV. Zjištění ze správního spisu

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným soud ověřil následující skutečnosti:

Dne 5. 11. 2013 provedla cizinecká policie pobytovou kontrolu na pracovišti v prostorách společnosti ■■■ a.s. na adrese ■■■. Zde byli při výkonu práce zjištěni cizinci ukrajinské státní příslušnosti T.N. a I.P. Dotazem na Technické univerzitě v Liberci bylo cizineckou policií zjištěno, že cizinka N. ukončila studium ke dni 14. 4. 2013 a cizinec P. studuje ve 2. ročníku bakalářského studijního programu strojní inženýrství na Fakultě strojní (kombinovaná studia).

Na základě podkladů cizinecké policie bylo dne 4. 7. 2014 zahájeno správní řízení. Ve vztahu k I.P. měl oblastní inspektorát práce k dispozici pracovní smlouvu ze dne 15. 6. 2012 a evidenci docházky. Dále sdělení úřadu práce, že žalobce dne 19. 6. 2012 podal ve vztahu k oběma cizincům Informaci o nástupu zaměstnání cizince, který nepotřebuje povolení k zaměstnání na území ČR podle § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti, a žalobcem vyplněné tiskopisy těchto Informací. Ze sdělení Technické univerzity v Liberci dále vyplynulo, že zjištěný výkon práce nelze potvrdit jako přípravu na budoucí povolání, neboť praxi nezařizuje

škola a student P. má praxi zapsanu v letním semestru akademického roku 2013-2014 a že prohlášení, zda zapsaný student vykonává řádně studium nelze podat, neboť kontrola dalšího studia se provádí na začátku školního roku. Z doplňující informace o průběhu studia vyplynulo, že v předchozích akademických rocích I.P. studoval bakalářský studijní program v prezenčním studiu naposledy do 31. 3. 2012, od 1. 10. 2012 je studentem bakalářského studijního programu – kombinované studium; a T.N. studovala bakalářský studijní program – prezenční studium do 14. 4. 2013. I.P. byl vyslechnut jako svědek, uváděl, že pouze vykonával potřebnou praxi. T.N. odmítla jako svědek ve správním řízení vypovídat. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že oba cizinci mu předložili rozhodnutí děkana Technické univerzity v Liberci ze dne 5. 12. 2011 o přijetí ke studiu v akademickém roce 2012/2013 v bakalářském studijním programu B2301 strojní inženýrství v prezenční formě, a že splnil svou informační povinnost vůči úřadu práce. Žalobce prohlásil, že nesrovnalostí ohledně průběhu studia si nemohl být vědom. Žalobce se dále vyjádřil prostřednictvím zmocněnkyně O.K., která byla vyslechnuta jako svědek. Potvrdila, že oba cizinci předložili potvrzení ze školy – rozhodnutí o studiu, kterým bylo potvrzeno, že v akademickém roce 2012/2013 jsou studenty prezenční formy studia. K žádosti oblastního inspektorátu práce Technická univerzita v Liberci sdělila, že údaje v rozhodnutí děkana ze dne 5. 12. 2011 jsou pravé a správné.

A dále, že I.P. u zápisu dne 1. 10. 2012 požádal o zápis do kombinované formy studia, čemuž bylo vyhověno. Zároveň upozornila, že rozhodnutí o přijetí ke studiu nenahrazuje potvrzení o studiu, uchazeč se stává studentem dnem zápisu ke studiu, nikoliv přijetím ke studiu.

Po provedeném dokazování oblastní inspektorát práce usnesením ze dne 19. 11. 2014, č. j. 22611/7.30/14-1, správní řízení zastavil v části, která se vztahovala k zaměstnávání T. N. Za důvod označil, že přestože žalobce prokazatelně zaměstnával cizinku T.N. i po ukončení jejího studia na vysoké škole, dotyčná tato skutečnost neoznámila včas žalobci a ten se o této skutečnosti nemohl dozvědět ani jiným způsobem, čímž bylo prokázáno, že žalobce vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno po něm vyžadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, a tím bylo prokázáno, že není ze spáchání správního deliktu odpovědný dle ustanovení § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.

Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2015 byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, který spočíval v umožnění nelegální práce I.P. ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, za což mu uložil pokutu ve výši 72 000 Kč. Žalobou napadeným rozhodnutím pak bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno ve výroku o vině, pokuta byla žalovaným snížena na 20 000 Kč. Oba správní orgány dospěly ke shodnému závěru, že žalobce skutkovou podstatu správního deliktu naplnil. Žalobce se u obou cizinců ohledně prokázání studia spokojil s nesprávným dokumentem, kterým bylo rozhodnutí děkana o přijetí ke studiu. Toto pochybení u cizinky N. nevyvolalo porušení zákona, protože nastoupila do prezenční formy studia a splnila podmínky § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti. Teprve když ukončila studium a nadále pro žalobce pracovala, přestala podmínky splňovat, toto porušení zákona však žalobce nemohl sám zjistit. Naproti tomu u I.P. šlo o neznalost žalobce, která vyvolala od počátku porušení zákona, a žalobce jí měl a mohl předejít. Od zápisu dotyčného cizince do kombinovaného studia mohl zjistit, v jaké formě studia studuje. Žalobce měl vědět, že osoba se stává studentem až v okamžiku zápisu a že rozhodnutí o přijetí ke studiu není potvrzením o studiu a jeho podmínkách. Žalovaný zdůraznil, že se

nejednalo o shodné případy. O obdobný případ by se jednalo tehdy, pokud by ke změně formy studia došlo až v jeho průběhu, což by žalobce nemohl zjistit.

V. Posouzení věci soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. Po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V první řadě se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného, která je důvodem pro zrušení rozhodnutí pro vady ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. O nesrozumitelné rozhodnutí v žádném případě nejde, žalobce ani v tomto směru ničeho nenamítal. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je pak nutno považovat rozhodnutí, z něhož není seznatelné, proč správní orgán považoval námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, z jakého důvodu považuje skutečnosti předestírané úředníkem za nerozhodné, nesprávné či vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a učinění právních závěrů. Vysoké nároky jsou tradičně kladeny na řádné zdůvodnění konkrétně uváděné sankce. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu bývá shledáno nepřezkoumatelným, nevypovídá-li se odvolací správní orgán se všemi odvolacími námitkami řádně.

Na rozdíl od žalobce má soud za to, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zcela v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, uvedl, jaké skutečnosti vzal za prokázané a na základě jakých důkazních prostředků. Z rozhodnutí lze bezesbytku seznat, jak zjištěný skutkový stav žalovaný z hlediska uplatněných odvolacích námitek posoudil, jaké právní předpisy aplikoval, jak je vyložil. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval též odvolací námitkou, že jde o shodné případy, které by měly být z hlediska aplikace § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti posouzeny shodně. Žalovaný uvedl důvody, pro které nelze případy cizinců ztotožňovat. Ostatně se závěry oblastního inspektorátu práce a na ně navazující argumentaci žalovaného žalobce reagoval žalobními námitkami, ze kterých vyplývá, proč se s právními závěry správních orgánů neztotožnil. Soud neshledal tuto námitku důvodnou a přistoupil k věcnému přezkumu rozhodnutí.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti (ve znění rozhodném v době spáchání deliktního jednání) se správního deliktu dopustí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 nebo 2, za což jí lze podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti (ve znění později účinném po zrušení dolní hranice pokuty nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13) uložit pokutu až do výše 10 000 000 Kč.

Podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací mj. rozumí, pokud fyzická osoba – cizinec vykonává práci bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno (§ 89 zákon o zaměstnanosti).

Podle § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání nevyžaduje k zaměstnání cizince, který se na území ČR soustavně připravuje na budoucí povolání. Podle § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona soustavnou přípravou na budoucí povolání rozumí mj. doba prezenčního studia na vysoké škole, a to včetně prázdnin, které jsou součástí školního nebo akademického roku. Nastoupí-li do zaměstnání cizinec uvedený v § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti, u kterého se z tohoto důvodu nevyžaduje povolení k zaměstnání, je jeho zaměstnavatel povinen splnit informační povinnost ve smyslu § 87 zákona o zaměstnanosti, tedy je povinen o této skutečnosti informovat příslušnou krajskou pobočku úřadu práce.

Žalobce nesporně skutkové zjištění správních orgánů, že cizinec I.P. od 1. 10. 2012 studoval na vysoké škole (konkrétně Technické univerzitě v Liberci) formou kombinovaného studia, a tedy nešlo u něj o soustavnou přípravu na budoucí povolání ve smyslu § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Mezi účastníky také není sporu o tom, že po celé období od 1. 10. 2012 do 5. 11. 2013 musel mít cizinec I.P. povolení k zaměstnání ve smyslu § 89 zákona o zaměstnanosti, neboť se nejednalo o cizince uvedeného v § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti. Pokud žalobce jako zaměstnavatel umožnil dotyčnému cizinci, který musel mít k zaměstnání na území ČR vydané povolení k zaměstnání podle § 89 zákona o zaměstnanosti, výkon závislé práce bez takového povolení, dopouští se správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

je třeba zdůraznit, že v případech správních deliktů právnických osob, tedy i v případě správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, se jedná o odpovědnost objektivní, tj. odpovědnost bez zavinění. Ustanovení § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti pak stanoví obecný liberační důvod, pro který se právnická osoba odpovědnosti za správní delikt na úseku zaměstnanosti zproští. Podle uvedeného ustanovení právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Právě aplikace § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti je v projednávaném případě sporná.

Soud se plně ztotožnil se závěry správních orgánů, že žalobce jako právnická osoba zaměstnávající cizince nevynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti, tj. zaměstnání cizince – studenta bez povolení k zaměstnání, zabránil.

Po žalobci totiž bylo možno požadovat, aby v případě umožnění závislé práce cizinci I. P. v období od 1. 10. 2012 zjistil, zda je tato osoba skutečně cizincem splňujícím podmínku § 98 písm. j) ve spojení s § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti.

Zákon č. 111/1995 Sb., o vysokých školách, na který ostatně § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti odkazuje ve vztahu k pojmu doba prezenčního studia na vysoké škole, v ustanovení § 57 jednoznačně stanoví, jaké listiny jsou dokladem o studiu. Těmi podle § 57 odst. 1 uvedeného zákona jsou a) průkaz studenta, b) výkaz o studiu, c) vysokoškolský

diplom, d) doklad o vykonaných zkouškách, e) doklad o studiu a f) dodatek k diplomu. Rozhodnutí děkana o přijetí ke studiu vydané podle § 50 odst. 2 zákona o vysokých školách takovým dokladem či potvrzením o studiu není. Dle § 50 odst. 2 zákona o vysokých školách je rozhodnutí o přijetí ke studiu vydáno v průběhu přijímacího řízení a dle § 51 odst. 1 uvedeného zákona jeho sdělením vzniká uchazeči pouze právo na zápis do studia. Takové rozhodnutí tedy nijak nedokládá, že dotýčný uchazeč, kterému bylo vydáno, se studentem vysoké školy (ať již v jakékoli formě studia ve smyslu § 44 odst. 4 cit. zákona) stal. Tomu ostatně odpovídá i obsah předloženého rozhodnutí děkana Technické univerzity v Liberci ze dne 5. 12. 2011 o přijetí dotýčného cizince ke studiu na vysoké škole.

Pokud se žalobce při uzavření pracovního poměru s I.P. spokojil s předloženým rozhodnutím děkana o přijetí dotýčného cizince ke studiu na vysoké škole (byť v prezenční formě) v akademickém roce 2012/2013, které neprokazuje, že je cizinec v daném okamžiku skutečně studentem vysoké školy v prezenční formě studia [tj. že splňuje podmínky § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti], a nejpozději při zahájení dalšího akademického roku po něm nepožadoval aktuální řádný doklad o takové formě studia, nelze dospět k závěru, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno po něm požadovat, aby zabránil nelegálnímu zaměstnání tohoto cizince. Nebyly tak naplněny podmínky § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti a žalobce odpovídá za spáchání správní deliktu podle § 140 odst. písm. c) zákona o zaměstnanosti.

Žalobce zdůrazňoval, že v případě T.N. bylo studium rovněž prokazováno rozhodnutím děkana o přijetí ke studiu a správní orgány přitom dospěly k závěru, že žalobce nemohl o porušení povinnosti vědět, tj. nemohl vědět, že rozhodnutí děkana o přijetí ke studiu není rozhodnutím o studiu a jeho podmínkách. Na tomto místě soud musí konstatovat, že takové závěry z vydaných správních rozhodnutí neplynou. Správní orgány jednoznačně dovodily, že žalobce nemohl o porušení povinností vědět v důsledku ukončení studia dotýčnou cizinkou ke dni 14. 4. 2013, neboť mu tuto skutečnost neoznámila a po žalobci nebylo možno požadovat, aby tuto okolnost sám zjistil nebo dovodil. Ani v rozhodnutí prvostupňovém ani v rozhodnutí žalovaného není uvedeno, že by v případě cizinky T.N. žalobce nemohl vědět, že rozhodnutí děkana o přijetí ke studiu není rozhodnutím o studiu a jeho podmínkách, jak žalobce v žalobě namítá. Naopak správní orgány výslovně uvedly, že i tato cizinka svoje studium prokazovala nesprávným dokladem. Aplikaci liberačního důvodu podle § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti tedy správní orgány nespojily s tím, že žalobce v případě zaměstnávání T.N. nemohl vědět, že předložené rozhodnutí děkana o přijetí ke studiu není potvrzením o studiu.

Pro posouzení odpovědnosti za správní delikt umožnění výkonu nelegální práce cizinci bez platného povolení je podstatné právě to, že T.N. studovala na vysoké škole v prezenční formě studia a až do 14. 4. 2013 splňovala podmínku § 98 písm. j) ve spojení s § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti, zatímco I.P. nikoli. Oba správní orgány dovodily, že právě tato okolnost případy dotýčných cizinců, které žalobce bez povolení zaměstnával, odlišuje. S tímto závěrem se zdejší soud ztotožňuje. Žalobce tak nebyl na svých právech zkrácen ani v důsledku porušení zásady legitimního očekávání či principu dobré víry, jak namítá.

Namítal-li žalobce, že doklad „Přijetí ke studiu“, tedy rozhodnutí děkana Technické univerzity v Liberci o přijetí ke studiu ze dne 5. 12. 2011, bez výhrad přijal příslušný úřad práce, pak soud uvádí, že splnění informační povinnosti ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti neznámá bez dalšího, že jsou splněny podmínky pro zaměstnávání cizinců ve smyslu příslušných ustanovení zákona o zaměstnanosti. Přijetím vyplněného tiskopisu Informace o nástupu zaměstnání příslušná krajská pobočka úřadu práce nedeklaruje, že cizinec je zaměstnán na území ČR v souladu se zákonem. Splnění zákonné informační povinnosti zaměstnavatele podle § 87 zákona o zaměstnanosti nemá vliv na odpovědnost za spáchaný správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná a zamítl ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ve věci rozhodoval soud, aniž nařídil ústní jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný s daným postupem soudu vyslovili souhlas.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady v souvislosti s řízením před zdejší soudem, jež by převýšily náklady jeho běžné správní činnosti, nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V souladu s § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soud rozhodl o vrácení přeplatku soudního poplatku ve výši 1 000 Kč. Žalobce byl nesprávně soudem vyzván k zaplacení soudního poplatku ve výši 4 000 Kč, který uhradil na účet soudu, ačkoli poplatková povinnost činí za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu 3 000 Kč. Částka 1 000 Kč bude žalobci vrácena z účtu soudu ve stanovené lhůtě k rukám jeho právního zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 13. listopadu 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová